

DONCS AIXÒ

Marcel·lí Borrell

L'Any Vinyoli a Lleida

“Solitari, molt solitari ja, però per això mateix solidari amb tots”, escriu Joan Vinyoli el desembre de 1983. Mesos després, mor. ¿Forma part de l'ofici de poeta viure (i morir) més sol que la una? O gairebé. Si és així, el paisatge conservaria l'aura romàntica de l'escriptor isolat a la seva torre d'ivori. Accessible per al cenacle de col·legues i anys llum del senyor Josep i la senyora Maria, i clamorosament ignorat pels capgrossos del Poder. Per això, quan el solitari poeta fa mutis pel foro, als polítics els ve un rampell de mala consciència (?) i proclamen l'Any Tal. Aquest 2014, li ha tocat a Joan Vinyoli, el poeta de Barcelona nascut fa cent anys. A la Lleida del místic-tísic Màrius Torres, la Fundació Vallpalou va muntar una *vernissage* el passat dijous, sense gota d'alcohol, fumetes, ni caviar, entorn el verb vinyolià. Presidida pel *dandy* oficial, Vicenç Al-

taió (el llibertí Casanova a la pel·li d'Albert Serra), la vetllada recordava el Vinyoli de “Sóc un conill de bosc escapolint-me/per la brolla punxent. Vull sobreviure”. Mitja dotzena de poetes lleidatans, Josep M. Sala-Valldaura, Jordi Pàmies, Àngels Marzo, Laia Noguera liderats per Jaume Pont, van dir Vinyoli amb més o menys traça escènica. Xavier Macià, lletraferit

On era la regidora de Cultura, el delegat de la Generalitat, on els poetes mediàtics?

Charles Bronson, va estar el setè pistoler magnífic. Però, ¿on era la Montse Parra, regidora de Cultura? On el delegat cultural de la Generalitat, el també bard Josep Borrell? On els poetes mediàtics?... La realitat és allò que ens dona l'esquena. ¡Per molts anys, Vinyoli!